

нитѣ синдикати или синдикалиститѣ поддържатъ, че, мимо политическата представителка на пролетарията, въ единъ решителенъ моментъ, чрезъ обща стачка (*la grève générale*) и чрезъ въоръжено въстание, пролетариатътъ ще може да заеме властта, за да наложи правото на труда. Въ тѣзи синдикати се числятъ предимно работниците съ анархистически убеждения.

Сюществуватъ още и така нареченитѣ *християнски синдикати*, които сж подъ пълното влияние на поповетѣ и играятъ стачконарушителска роля, а обикновената имъ дейность се изчерпва въ устрояването на взаимоспомагателни каси и заблуда на работниците.

Следъ заграбването на властта въ Италия отъ фашиститѣ създадоха се *фашистки синдикати*, които не сж нищо друго, освенъ особенъ държавенъ органъ, назначението на който е не да води, а да осуетява всѣка работническа економическа и политическа борба. Въ тѣзи синдикати работниците сж организирани насила, по законъ, и сж лишени отъ правото да стачкуватъ.

До империалистическата война най-многочисленъ бѣ Амстердамския Интернационалъ, обаче, вследствие предателската тактика на водачитѣ му въ надвечерието и презъ време на тая война, неговото влияние все повече и повече се намалява и членоветѣ му се преливатъ въ редоветѣ на Червения Синдикаленъ Интернационалъ, или пъкъ образуватъ „лѣвица“ въ самитѣ ревизионистически профес. съюзи, гдето, докато иматъ възможность, се борятъ противъ компромиситѣ и предателствата на своитѣ водачи, а напоследъкъ, когато тази възможность имъ се отне отъ социалфашиститѣ, се организиратъ въ *професионална опозиция* (профопозиция), която днесъ въ много държави е фактическия и истинския ръководителъ на работническитѣ професионални борби.

Следъ империалистическата война, ролята на синдикатитѣ отъ Амстердамския Синд. Интернационалъ все по-ясно се изравнява съ тази на желтитѣ християнски синдикати. Друго яче не може и да бжде, защото само до такъвъ печаленъ резултатъ може да доведе дейността на неговитѣ водачи, които извършиха колосални прегръщения по отношение интереситѣ на международния пролетариатъ. Така напр., въ надвечерието на империалистическата война презъ 1914 год. Амстердамскиятъ Синд. Интернационалъ и неговитѣ секции отвориха синдикалнитѣ си каси и ги оставиха на разположение на империалиститѣ. Амстердамци изгориха публично знамената на работническитѣ организации, когато се обяви войната, и завлѣкоха маситѣ на фронта, като я обявиха за „отечествена необходимостъ“ и отбранителна. Неговитѣ представители гласуваха въ буржуазнитѣ парламенти грамадни военни бюджети, нуждни на „отечествениитѣ“ империалисти, за да разширятъ чрезъ войната пазаритѣ на своитѣ стоки и да увеличатъ десеторно своитѣ печалби. Нашитѣ амстердамци — широки социалисти, не направиха изключение въ това отношение.